ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 30.1.2014 г.
COM(2014) 46 final

2014/0021 (NLE)

Предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

за утвърждаване от името на Европейския съюз на Хагската конвенция от 30 юни 2005 г. за споразуменията относно избор на съд

ОБЯСНИТЕЛЕН МЕМОРАНДУМ

1. КОНТЕКСТ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

1.1. Цел на предложението

Комисията предлага ЕС да утвърди Конвенцията за споразуменията относно избор на съд от 2005 г. Конвенцията бе подписана от Съюза на 1 април 2009 г. въз основа на Решение 2009/397/ЕО на Съвета[1].

В Плана за действие за изпълнение на Стокхолмската програма беше обявено намерението на Комисията да предложи утвърждаване на конвенцията през 2012 г.

Утвърждаването на конвенцията от ЕС ще допринесе за намаляване на правната несигурност за предприятията от ЕС, които търгуват извън рамките на Съюза, като гарантира, че споразуменията относно избор на съд, включени в техните договори, се спазват и че решенията, постановени от посочените в такива споразумения съдилища, отговарят на критериите за признаване и изпълнение в другите договарящи страни по конвенцията.

Като цяло утвърждаването на конвенцията от страна на ЕС ще допринесе за осъществяване на целите, залегнали в основата на правилата на ЕС за пророгация на компетентност, като създаде хармонизиран набор от правила в рамките на ЕС по отношение на трети държави, които стават договарящи страни по конвенцията.

1.2. Хагската конвенция за споразуменията относно избор на съд от 30 юни 2005 г.

Конвенцията за споразуменията относно избор на съд бе сключена на 30 юни 2005 г. в рамките на Хагската конференция по международно частно право. Конвенцията има за цел да осигури по-голяма правна сигурност и предсказуемост на страните по търговски споразумения и съдебни спорове с международен елемент, като създава незадължителна алтернатива на съществуващата арбитражна система под формата на механизъм за съдебно решаване на спорове, който може да се ползва в целия свят.

По-конкретно целта на конвенцията е да насърчава международната търговия и инвестиции чрез засилено съдебно сътрудничество, като бъдат въведени единни правила относно компетентността, основана на споразумения за избор на съд с изключителна компетентност, както и единни правила относно признаването и изпълнението на съдебните решения, постановени от избраните съдилища в договарящите страни по конвенцията.

Конвенцията се стреми да постигне равновесие между нуждата да гарантира на страните, че само избраният от тях съд ще разглежда делото и че произтичащото съдебно решение ще бъде признато и изпълнено в чужбина, и необходимостта да позволи на държавите да запазят някои аспекти от своята държавна политика, свързани най-вече със закрилата на по-слабата страна, защитата срещу очевидна несправедливост в някои специфични ситуации и гаранцията за спазване на някои основания за изключителна компетентност на държавата.

1.3. Връзка между конвенцията и Регламент „Брюксел I“

На равнище ЕС международната компетентност на съдилищата на Съюза, основаваща се на споразумения за избор на съд, се урежда от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по

[1] ОВ L 133, 29.5.2009 г., стр. 1.

граждански и търговски дела (Регламент „Брюксел I“)[2] (който ще бъде заменен с Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (преработен текст)[3], считано от 10 януари 2015 г.). Регламент „Брюксел I“ обаче не урежда изпълнението в Съюза на споразуменията за избор на съд в полза на съдилищата на трети държави[4]. Това ще бъде постигнато, след като Конвенцията за споразуменията относно избор на съд бъде утвърдена от Съюза.

Последните изменения на Регламент „Брюксел I“ (Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) засилиха автономията на страните, като предоставиха гаранции срещу заобикаляне на споразуменията относно избор на съд от страни, сезиращи други съдилища в нарушение на тези споразумения. Същевременно тези изменения гарантират, че подходът към споразуменията за избор на съд за вътрешни за ЕС ситуации е в съответствие с този, който ще бъде приложим за външни за ЕС ситуации съгласно конвенцията, след като тя бъде утвърдена от Съюза. Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) по този начин създава основата за утвърждаване на конвенцията от страна на ЕС.

Съотношението между правилата, които се съдържат в конвенцията, и съществуващите и бъдещите правила на Съюза е определено в член 26, параграф 6 от конвенцията, както следва:

„Настоящата конвенция не засяга прилагането на правилата на регионални организации за икономическа интеграция, които са страни по настоящата конвенция, независимо дали тези правила са приети преди или след настоящата конвенция:

а) когато никоя от страните не пребивава постоянно в договаряща държава, която не е държава — членка на регионалната организация за икономическа интеграция;

б) по отношение на признаването и изпълнението на съдебни решения между държавите — членки на регионалната организация за икономическа интеграция.“

Следователно конвенцията засяга прилагането на регламент „Брюксел I“, ако поне една от страните пребивава в договаряща държава по конвенцията. Конвенцията ще има предимство пред правилата на регламента относно компетентността, освен ако и двете страни пребивават в ЕС или идват от трети държави, които не са договарящи страни по конвенцията. По отношение на признаването и изпълнението на съдебни решения регламентът има предимство, когато както съдът, който е постановил съдебното решение, така и съдът, който е сезиран с искане за признаване и изпълнение, се намират в Съюза.

След като бъде утвърдена от ЕС, конвенцията следователно ще ограничи приложното поле Регламент „Брюксел I“. Въпреки това ограничаването на приложното поле е приемливо с оглед на повишеното зачитане на автономията на страните на международно равнище и по-голямата правна сигурност за предприятията от ЕС, които са в търговски отношения със страни в трети държави.

---

2 ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1.

3 ОВ L 351, 20.12.2012 г., стр. 1.

4 Изпълнението в Съюза на споразумения за избор на съд в полза на съдилищата в Швейцария, Исландия и Норвегия е уредено в Конвенцията от Лугано от 2007 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

1.4. Ползи за европейските предприятия

Споразумението за избор на съд е съществен елемент при воденето на преговори за сключване на международни договори, тъй като то осигурява правна предсказуемост в случай на спор. Поради тази причина то е важен елемент от оценката на риска за предприятията, когато решат да развиват международна търговска дейност. Данните, събрани в хода на подготовката на предложението на Комисията относно подписване на конвенцията и относно Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)[5], показват важността на споразуменията за избор на съд за предприятията на ЕС в техните отношения с други предприятия.

Ефективността на споразуменията за избор на съд в рамките на ЕС се осигурява посредством Регламент „Брюксел I“. Автономията на страните е необходимо да се гарантира не само в ЕС, но и извън границите му. Конвенцията ще предостави на предприятията в ЕС необходимата правна сигурност, че техните споразумения за избор на съд в полза на съд извън ЕС се спазват в Съюза и че споразуменията в полза на съд в ЕС се спазват в трети държави. Тя също така ще гарантира, че предприятията от ЕС могат да бъдат сигурни, че съдебно решение, постановено от избрания съд в ЕС, подлежи на признаване и изпълнение в трети държави, договарящи страни по конвенцията, и обратно.

В своята оценката на въздействието относно сключването на конвенцията от страна на ЕС (SEC(2008) 2389 final) Комисията заключи, че утвърждаването на конвенцията би могло да насърчи предприятията да включват по-често споразумения за избор на съд в международните си договори, защото това би им осигурило по-голяма правна сигурност. Като цяло утвърждаването на конвенцията може да има стимулиращо въздействие върху международната търговия.

С увеличаване на броя на ратификациите на конвенцията, особено от страна на основните търговски партньори на ЕС, ползите за предприятията в ЕС, свързани с утвърждаването на конвенцията от Съюза, ще нарастват.

2. РЕЗУЛТАТИ ОТ КОНСУЛТАЦИИТЕ СЪС ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ И ОЦЕНКИ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

Преди да изготви предложение за решение на Съвета за подписване на конвенцията, Комисията извърши през 2008 г. оценка на въздействието относно сключване на конвенцията от страна на ЕС[6]. Съгласно оценката сключването на конвенцията би било благоприятно за насърчаване на правната сигурност и предсказуемост за европейските предприятия в търговски отношения с трети държави.

Според оценката на въздействието при утвърждаването на конвенцията ЕС би могъл да разгледа възможността да направи декларации по член 21 от конвенцията за изключване от нейното приложно поле на авторското право и сродните му права (ако действителността на тези права е свързана с държавите членки) и на застрахователните договори (при които притежателят на полицата е с местоживеене в ЕС и застрахователното събитие или риск, застрахованата вещ или недвижимо имущество са

[5] Работен документ на службите на Комисията, придружаващ предложението за Решение на Съвета относно подписване от Европейската общност на Конвенцията за споразуменията относно избор на съд (SEC(2008) 2389, 5.9.2008 г.), и Оценка на въздействието, придружаваща предложението на Комисията за Регламент „Брюксел I“ (преработен текст)(SEC(2010) 1547 final, 14.12.2010 г.).

[6] Вж. бележка под линия 5.

свързани изключително с ЕС). Предвид въздействието върху двата сектора и факта, че мненията на заинтересованите страни в миналото не са били единни, Комисията извърши допълнителна проверка на необходимостта да се направят такива декларации. По-специално нейното решение да предложи утвърждаване на конвенцията с декларация относно приложното поле на конвенцията беше предшествано от консултации с държавите членки в рамките на Работната група на Съвета по гражданскоправни въпроси (Общи въпроси) на 28 май 2013 г. (за повече информация вж. точка 3.2 по-долу).

3. ПРАВНИ ЕЛЕМЕНТИ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

3.1. Компетентност на Съюза по отношение на конвенцията

Конвенцията дава възможност на регионална организация за икономическа интеграция, в зависимост от обхвата на компетентността ѝ относно предмета на конвенцията, да сключи конвенцията заедно със своите държави членки или самостоятелно с обвързващи правни последици за нейните държави членки (членове 29 и 30). Съответната декларация може да бъде направена в момента на подписване, приемане, утвърждаване или присъединяване към конвенцията.

При подписването на конвенцията ЕС декларира в съответствие с член 30 от конвенцията, че има компетентност по всички въпроси, уредени от конвенцията, и че неговите държави членки няма да бъдат договарящи страни по конвенцията, но ще бъдат правно обвързани от нея по силата на сключването ѝ от ЕС. Поради тази причина при утвърждаването на конвенцията не е необходимо ЕС да прави друга декларация по член 30.

3.2. Декларации по конвенцията, засягащи нейното материално приложно поле

С цел запазване на гъвкавост и максимално голяма привлекателност конвенцията дава възможност на договарящите страни да разширят или ограничат нейното материално приложно поле посредством съответните декларации (членове 19—22). Тези декларации могат да бъдат направени при подписването или утвърждаването или по всяко време след това и могат да бъдат изменени или оттеглени по всяко време. При подписването на конвенцията Съюзът не направи декларации по тези членове. Както беше споменато по-горе, Комисията извърши допълнителни консултации с държавите членки през периода май—юни 2013 г. относно необходимостта от такива декларации. Резултатите от консултациите са представени по-долу.

3.2.1. Декларации по членове 19, 20 и 22

Съгласно член 19 дадена държава може да направи декларация, по силата на която нейните съдилища могат да откажат да разглеждат спорове, за които се прилага споразумение за избор на съд с изключителна компетентност, в случаи, които не разкриват друга връзка с тяхната държава освен избора на съд. Съгласно член 20 държава може да декларира, че нейните съдилища могат да откажат да признаят или да изпълнят съдебно решение, постановено от съд на друга договаряща държава, ако страните пребивават в държавата, до която е отправена молбата, и отношенията между страните, както и всички други отнасящи се до спора елементи, различни от местонахождението на избрания съд, са свързани единствено с държавата, до която е отправена молбата. По този начин членове 19 и 20 позволяват да се изключат от приложното поле на конвенцията определени ситуации, които освен избора на съд нямат никакъв друг международен елемент.

Член 22 предоставя възможността дадена държава да разшири приложното поле на конвенцията, като включи в него споразуменията за избор на съд без изключителна компетентност, доколкото става въпрос за признаване и изпълнение на съдебни решения. Поради принципа на реципрочност задължението за признаване и изпълнение на съдебни решения, основани на споразумения за избор на съд без изключителна компетентност, се прилага единствено по отношение на съдебни решения, постановени от съдилища на други договарящи страни, които самите те са направили декларации по член 22.

По отношение на членове 19 и 20 следва да се отбележи, че правото на ЕС признава споразуменията за избор на съд в случаи, когато изборът на съд е единствената връзка с държавата на избрания съд. Правото на Съюза не изисква допълнителна връзка с избраната държава освен избора на съд. Ето защо изглежда, че няма причина подобни ситуации да бъдат изключени от приложното поле на конвенцията. Това бе потвърдено при консултациите, проведени от Комисията с държавите членки относно възможността за декларации по членове 19 и 20. Поради това Комисията не предлага да бъдат направени декларации по тези членове.

По отношение на член 22, ако приложното поле на конвенцията бъде разширено, признаването и изпълнението на съдебни решения, които са постановени въз основа на споразумения за избор на съд без изключителна компетентност, ще доведе до резултат, при който съдилищата на държавите — членки на ЕС, като цяло нямат компетентност в ситуации, в които те са сезирани от една от страните, след като съдебно решение, основаващо се на споразумение за избор на съд без изключителна компетентност, вече е било постановено от съда на друга договаряща страна, която е направила декларация по член 22. Комисията не предлага да бъде направена декларация по член 22 при утвърждаването на конвенцията. Доколкото този член се основа на принципа на реципрочност, възможността за декларация евентуално би могла да бъде разгледана на по-късен етап, след като стане ясен интересът на другите договарящи страни по конвенцията от разширяване на нейното приложно поле съгласно член 22. В становищата си държавите членки, които участваха в консултацията, проведена от Комисията, по принцип подкрепят на предложението на Комисията засега да не се прави декларация.

3.2.2. Декларации по член 21

3.2.2.1. Общо за декларациите

В член 2 от конвенцията вече са предвидени редица изключения от нейното приложно поле. В допълнение съгласно член 21 дадена договаряща страна може да разшири списъка с въпроси, изключени от приложното поле, като направи декларация, в която се посочва въпросът, който тя възнамерява да изключи. Следователно конвенцията няма да се прилага по отношение на този въпрос в държавата, която е направила декларацията, а вследствие на реципрочността другите държави няма да прилагат конвенцията по отношение на съответния въпрос, когато избраният съд се намира в държавата, която е направила декларацията. Освен това декларацията трябва да отговаря на следните условия: държавата, която прави декларацията, трябва да има значителен интерес от това конвенцията да не се прилага към конкретен въпрос; обхватът на декларацията не може да надхвърля необходимото и конкретният въпрос, който се изключва, трябва да е ясно и точно определен[7].

[7] Както бе допълнително изяснено в обяснителния доклад към конвенцията: „Намерението на Дипломатическата сесия бе тази разпоредба да се прилага към обособени правни области като

В извършената от Комисията оценка на въздействието се предлага да бъде разгледана възможността за декларация по член 21 от конвенцията за изключване от нейното приложното поле на въпросите относно застрахователните договори, при които притежателят на полицата е с местоживеене в ЕС и застрахователното събитие или риск, застрахованата вещ или недвижимо имущество са свързани изключително с ЕС, и на въпросите относно авторското право и сродните му права, при които действителността на тези права е свързана с държава членка. Тези декларации целят да защитят по-слабата страна по застрахователен договор (подобно на закрилата, предоставена съгласно Регламент „Брюксел I“) и по договор за авторски права от задължението да води съдебен спор в избрания съд, което може да ѝ е било наложено от съдоговорител в по-силна позиция, и в известна степен да гарантират прилагането на определени норми относно авторското право и сродните му права, установени в правото на ЕС.

Както вече бе посочено, Комисията извърши по-нататъшни консултации с държавите членки по отношение на необходимостта от декларации по член 21, отчитайки подхода на правото на Съюза по отношение на споразуменията за избор на съд и вземайки предвид факта, че поради принципа на реципрочност изключването на конкретен въпрос от приложното поле би означавало, че клаузите за избор на компетентен съд в полза на съдилищата на Съюза, които биха били от полза за страни от ЕС, няма да бъдат изпълнени в трети държави, които са договарящи страни по конвенцията. С оглед на резултатите от проведените консултации Комисията предлага декларацията по член 21 да се ограничи само до тези въпроси, по които правото на Съюза ограничава автономията на страните в същата степен. По отношение на въпросите, попадащи в приложното поле на конвенцията, случаят е такъв само за определени видове застрахователни договори, сключени за цели, за които може да се приеме, че са в рамките на търговската дейност или професия, упражнявана от страните. Такова ограничено изключение ще осигури съгласуван подход към избора на съд в рамките на Съюза и извън него.

3.2.2.2. Предложената декларация относно застрахователните договори

Регламент „Брюксел I“ (раздел 3) предвижда специална компетентност по дела във връзка със застраховане с оглед защита на по-слабата страна (притежателя на полицата, застрахования или трето ползващо се лице) и на икономическите интереси на широката общественост в мястото, където се намира по-слабата страна. Следователно застрахованият в качеството си на ищец може да избере да предяви иск срещу застрахователя на няколко места, включително на мястото, където е местоживеенето на застрахования; застрахователят в качеството си на ищец по принцип може да предяви иск срещу застрахования само там, където е местоживеенето на застрахования. Тези защитни правила за компетентност се основават на предпоставката, че застрахованият е винаги по-слабата страна дори ако действа като търговски оператор в отношения с други търговски оператори. В Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) тази тази презумпция остава непроменена. По тази причина възможността на страните за сключване на споразумение за избор на съд е ограничена (член 13 от регламента). При искове срещу застрахователя защитните правила за компетентност в раздел 3 се прилагат само ако застрахователят е с местоживеене или се счита, че има местоживеене

тези, изключени съгласно член 2, параграф 2. Декларацията не може да използва друг критерий освен предмета. Например тя може да изключи „договори за морска застраховка“, но не и „договори за морска застраховка, при които избраният съд се намира в друга държава“ (параграф 235). Следователно единственият разрешен критерий е предметът.

в ЕС (посредством клон, агенция или представителство). В Регламент „Брюксел I“ (преработен текст) тази защитна политика остава непроменена.

Конвенцията от своя страна се прилага спрямо застрахователни дела, без да ограничава автономията на страните да сключват споразумения за избор на съд. Единственото предметно ограничение е резултат от член 2, параграф 1, буква а) от конвенцията, който изключва застрахователни договори, сключени от частни лица като потребители. Това е отчасти в противоречие с режима, установен в Регламент „Брюксел I“, доколкото например конвенцията би се прилагала за застрахователни договори, сключени от страна на МСП. След като конвенцията бъде утвърдена от страна на ЕС, някои застрахователни договори, попадащи понастоящем в приложното поле на Регламент „Брюксел I“, напр. договори между притежател на полица в ЕС и клон в ЕС на застраховател със седалище извън ЕС (член 9, параграф 2 от регламента), ще попаднат в приложното поле на конвенцията (член 26, параграф 6 във връзка с член 4, параграф 2 от конвенцията). Следователно, ако конвенцията бъде сключена, без да се изключат застрахователните договори, ще липсва паралелизъм със защитната политиката, формулирана в Регламент „Брюксел I“, съгласно който застрахованият може да предяви иск срещу застраховател от ЕС (или клон в ЕС на застраховател от трета държава) там, където е неговото собствено местоживеене, независимо от каквато и да е компетентност, която може да се предвиди в споразумение за избор на съд. Недостатъкът на пълното изключване на застрахователните договори от гледна точка на европейските застрахователи е, че клаузи за избор на съд, които те са договорили с притежатели на полици извън Европа, няма да бъдат признати и изпълнени в трети държави, които са договарящи страни по конвенцията. Що се отнася до европейските притежатели на полици, те биха загубили предимството да могат да поискат решенията на съдилища от ЕС (избрани от страните) да бъдат признати и изпълнени извън Съюза съгласно конвенцията. Тези недостатъци обаче се компенсират от предимствата интересите на по-слабите страни в ЕС да се ползват извън ЕС от същия режим на защита, който е предоставен съгласно вътрешното законодателство на ЕС.

Становищата на държави членки, които участваха в консултацията, проведена от Комисията по този въпрос, не бяха единни, като тези в подкрепа на изключването на застрахователните договори от приложното поле на конвенцията бяха почти толкова на брой, колкото тези против изключването. Затова Комисията предлага, въз основа на оценката на въздействието и с цел осигуряване на съгласуваност със защитното вътрешно законодателство на ЕС, някои видове въпроси, свързани със застраховането, да се изключат от приложното поле на конвенцията без допълнителни условия. Член 21 от конвенцията изисква всяка декларация да бъде формулирана по предмет. В резултат на това декларацията по член 21 не може да бъде формулирана по такъв начин, че да бъде от едностранна полза за страни с местоживеене в ЕС.

Членове 13 и 14 от Регламент „Брюксел I“ не ограничават на автономията на страните по застрахователни договори във всички случаи. Съществуват редица изключения, при които страните могат да определят съд, компетентен да разгледа техните спорове. Предложената декларация е формулирана по такъв начин, че да позволи във възможно най-голяма степен споразуменията за избор на съд, които са признати съгласно правото на Съюза, да бъдат еднакво признати на международно равнище посредством Конвенцията за споразуменията относно избор на съд. Въпреки това, с оглед на формулировката на изключенията съгласно правото на Съюза, които имат за цел да защитават само притежателите на полици с местожителство в ЕС, и на изискването на конвенцията декларацията да посочва съответния предмет, не изглежда възможно да се

осигури пълна съгласуваност между конвенцията, от една страна, и правото на Съюза, от друга страна. По-специално, съгласно член 13, параграф 4 от Регламент „Брюксел I“ споразуменията за избор на съд, сключени с притежатели на полици с местожителство извън ЕС, подлежат на признаване и изпълнение, освен ако застраховката е задължителна или е относно недвижима собственост в дадена държава членка. Тъй като съгласно конвенцията не е възможно да се направи разграничение между притежателите на полици с местожителство в рамките на Съюза и извън него, Комисията предлага изключението, предвидено в член 13, параграф 4, да не бъде отразено в декларацията. Вследствие на това застрахователни договори, сключени от притежатели на полици с местожителство извън Съюза, няма да се уреждат от конвенцията, а ще продължават да се уреждат от вътрешното правото на Съюза. В резултат от това европейските предприятия, сключващи споразумения с притежатели на полици с местоживеене извън ЕС, ще имат сигурност, че техните споразумения ще бъдат потвърдени от съдилищата на Съюза на основание член 13, параграф 4; притежателите на полици с местоживеене в ЕС, сключващи договори със застрахователи извън ЕС, ще продължат да имат достъп до съдилищата на ЕС на основание глава II, раздел 3 от Регламент „Брюксел I“.

Като цяло предложената декларация има за цел да гарантира, че:

- изключението е точно ограничено до необходимото за постигане на целта за защита на интересите на по-слабите страни по застрахователни договори, както е определено в защитните правила за компетентност на Регламент „Брюксел I“. Съдилищата на държавите — членки на ЕС, ще могат (въз основа на правото на ЕС или на националното право, когато е приложимо) да се произнасят по застрахователни спорове въпреки наличието на споразумение за избор на съд в полза на съдилищата на трета държава, която е договаряща страна по конвенцията;
- тя е в съответствие с конвенцията. Декларацията се основава единствено на предмета и е неутрална;
- съществува паралелизъм с Регламент „Брюксел I“, който определя в членове 13 и 14 ситуациите, при които споразуменията за избор на съд са разрешени в застрахователни договори;
- както изключеният предмет — застрахователните договори — така и ситуациите, при които изключението не се прилага, са ясно и точно определени.

2014/0021 (NLE)

Предложение за

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

за утвърждаване от името на Европейския съюз на Хагската конвенция от 30 юни 2005 г. за споразуменията относно избор на съд

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 81, параграф 2 във връзка с член 218, параграф 6, първа алинея, буква а) от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид одобрението на Европейския парламент[8],

като има предвид, че:

(1) Европейският съюз работи за изграждане на единно съдебно пространство, основаващо се на принципа на взаимно признаване на съдебни решения.

(2) Конвенцията за споразуменията относно избор на съд, сключена на 30 юни 2005 г. в рамките на Хагската конференция по международно частно право (наричана по-долу „конвенцията“), допринася успешно за насърчаване на автономията на страните по международни търговски сделки и повишаване на предсказуемостта при съдебното уреждане на спорове по такива сделки. По-специално конвенцията осигурява необходимата правна сигурност на страните, че тяхното споразумение за избор на съд ще бъде спазено и че съдебно решение, постановено от избрания съд, ще подлежи на признаване и изпълнение при трансгранични ситуации.

(3) Член 29 от конвенцията позволява на регионалните организации за икономическа интеграция, като Съюза, да подписват, приемат, утвърждават или да се присъединяват към конвенцията. Съюзът подписа конвенцията на 1 април 2009 г. при условие за сключването ѝ на по-късна дата в съответствие с Решение 2009/397/ЕО на Съвета[9].

(4) Конвенцията засяга вторичното законодателство на Съюза в областта на компетентността, основана на избора на страните, и признаването и изпълнението на произтичащите съдебни решения, и по-специално Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела[10]. От 10 януари 2015 г. Регламент (ЕО) № 44/2001 ще бъде заменен от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела[11].

---

8 ОВ C […], […] г., стр. […].
9 ОВ L 133, 29.5.2009 г., стр. 1.
10 ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1.
11 ОВ L 351, 20.12.2012 г., стр. 1.

(5) Като има предвид, че Регламент (ЕС) № 1215/2012 подготви ратифицирането на конвенцията, като осигури съгласуваност между правилата на Съюза относно избора на съд по граждански и търговски дела и тези на конвенцията. Следователно би било целесъобразно конвенцията да влезе в сила в Съюза на същата дата, на която започва да се прилага Регламент (ЕС) № 1215/2012.

(6) При подписването на конвенцията Съюзът декларира по член 30 от нея, че той има компетентност по всички въпроси, уредени от конвенцията. Следователно държавите членки следва да бъдат обвързани от конвенцията по силата на утвърждаването ѝ от Съюза.

(7) Освен това при утвърждаването на конвенцията Съюзът следва да направи декларация по член 21, с която застрахователните договори по принцип се изключват от приложното ѝ поле, като се запазват определени изключения. Целта на декларацията е да се запазят защитните правила за компетентност в полза на притежателя на полицата, застрахования или трето ползващо се лице по застрахователни договори съгласно раздел 3 от Регламент (ЕО) № 44/2001. Изключението следва да бъде ограничено до необходимото за защита на интересите на по-слабите страни по застрахователни договори.

(8) Обединеното кралство и Ирландия са обвързани от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета и следователно участват в приемането на настоящото решение.

(9) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, Дания не участва в приемането на настоящото решение и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

С настоящото от името на Европейския съюз се утвърждава Хагската конвенция от 30 юни 2005 г. за споразуменията относно избор на съд (конвенцията).

Текстът на конвенцията се съдържа в приложение I към настоящото решение.

Член 2

Председателят на Съвета определя лицето, оправомощено да извърши от името на Европейския съюз депозирането на инструмента, посочен в член 27, параграф 4 от конвенцията, за да изрази съгласието на Европейския съюз да бъде обвързан със споразумението.

Член 3

При депозирането на документа, предвиден в член 27, параграф 4 от конвенцията, Съюзът прави декларацията по член 21, параграф 3 относно застрахователните договори.

Текстът на декларацията се съдържа в приложение II.

Член 4

Настоящото решение влиза в сила в деня на приемането му.

Съставено в Брюксел на […] година.

За Съвета
Председател